

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1810

Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου
13 Ἰουνίου 2013

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἀνάστασις – Ἀνάληψις

Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, ἀγαπητοί μου, ἀλλὰ διστάζω. Ὅσο ἀπλᾶ κι ἂν μιλήσω, δὲν ξέρω ἂν θὰ μὲ καταλάβετε. Γιατὶ τὸ σημερινὸ λεξιλόγιο εἶνε πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο τῶν παλαιῶν ἐποχῶν, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν καὶ γνώριζαν καλὰ τὰ τῆς θρησκείας μας. Τώρα μὲ ἄλλα πράγματα ἀσχολεῖται ὁ κόσμος (χρήματα, συνοικέσια, πολιτική, φουτ-μπῶλ κ.λπ.). Ἐὰν σᾶς μιλήσω **γιὰ οὐράνια πράγματα**, πῶς θὰ μπορέσω νὰ σᾶς τὰ κάνω ἀπλᾶ; Ὅστόσο, παρακαλῶ προσέξτε.

Σήμερα εἶνε ἑορτὴ μεγάλη, ἡ ἑορτὴ τῆς **Ἀναλήψεως** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὴν προηγουμένη ἑορτὴ, τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ ἐωρτάσαμε πρὶν σαράντα μέρες.

Ἀνάστασις: ὁ Κύριος ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν τάφο, νίκησε τὸ θάνατο, ποὺ ὡς τότε ἦταν ἀήττητος. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πιστεύουμε ὅλοι. Δυστυχῶς σήμερα ἐλάχιστοι πιστεύουν· οἱ πολλοὶ τυπικὰ λένε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη». Καὶ ὁμως δὲν ὑπάρχει γεγονὸς ἄλλο ποὺ νὰ ἔχη τόσους μάρτυρες, τόσα τεκμήρια, τόσες ἀποδείξεις, ὅσες ἔχει τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀνέστη ὁ Κύριος. Τὸν εἶδαν μάτια πολλὰ· τὸν εἶδε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, τὸν εἶδαν οἱ ἀπόστολοι, τὸν εἶδε καὶ ὁ **Θωμᾶς**, ποὺ δὲν πίστευε καὶ ζητοῦσε ἀποδείξεις γιὰ νὰ πεισθῇ· ἤθελε νὰ δῆ τίς πληγές ποὺ ἄφησαν τὰ καρφιά καὶ ἡ λόγχη τοῦ στρατιώτη, καὶ ἔλεγε «Ἐὰν μὴ ἴδω..., οὐ μὴ πιστεύσω»· τέλος ὁμως, ὅταν τὸν εἶδε, τότε πίστεψε καὶ εἶπε «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,25,29).

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε καὶ ἄλλη μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὅπως ἀναστήθηκε ἐκεῖνος ἔτσι θ' ἀναστηθοῦμε κ' ἐμεῖς. Ὅτι ἡ Ἀνάστασις εἶνε γεγονὸς τὸ φωνάζει μὲ μύριες φωνές – ποιός; Ἡ φύσι, ὁ **φυσικὸς κόσμος**. Ὅποιος ἔχει μάτια τὸ βλέπει. Τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ἀνοίξεως, ποὺ

εἶνε ἡ ὠραιότερη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, βγῆτε ἔξω νὰ δῆτε· λουλούδια πολύχρωμα καὶ εὐώδη, δέντρα γεμᾶτα ἀπὸ φύλλα, σπαρτά, πεδιάδες, κάμποι καταπράσινοι.

Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ποῦ προέρχονται; Ἀπὸ ἓνα μικρούτσικο πραγματάκι. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Ὁ **σπόρος**. Τί εἶνε ἓνας σπόρος; Ὑπάρχουν σπόροι τόσο μικροὶ ὅσο τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας. Μέσα σ' ἓνα μικρὸ κουτάκι μποροῦν νὰ χωρέσουν χιλιάδες σπόροι. Κι ἅμα τοὺς σπείρης στὴ γῆ, γίνεται ἓνας ὀλόκληρος κῆπος, ἓνα χωράφι, ἓνας κάμπος, ἓνα δάσος. Ποιὸς ἔβαλε μέσα στὸ σπόρο τέτοια δύναμι; Ἄς μαζευτοῦν ὅλοι οἱ γεωπόνοι κι ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες· ἓνα σπόρο δὲν μποροῦν νὰ κάνουν. Ἀδύνατον. Τί μυστήρια, τί δύναμι ἔχει κλείσει ὁ Θεὸς μέσα σ' ἓνα σπόρο! Καὶ κάθε σπόρος ποὺ φυτρώνει τώρα τὴν ἀνοίξι, κηρύττει τὴν ἀνάστασι. Ἀλλὰ μάτια ἔχουμε καὶ μάτια δὲν ἔχουμε. Βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε μόνο ὅ,τι λέει ἡ τηλεόρασι...

Φτάνει λοιπὸν, λέω ἐγώ, ἓνας σπόρος ν' ἀποδείξη ὅτι ὑπάρχει Θεός. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει: Μὴν ἀμφιβάλλεις ὅτι **θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί** (Α' Κορ. κεφ. 15). Κάθε φορὰ ποὺ πεθαίνει ἄνθρωπος τί κάνουμε; ἀνοίγουμε λάκκο καὶ τὸν θάβουμε. Ἔτσι δὲν θάβουμε καὶ τὸ σπόρο μὲς· στὰ αὐλάκια τῆς γῆς; Ἐπειτα ὁ σπόρος αὐτὸς παίρνει ὑγρασία, σαπίζει, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν βγαίνει ἓνας ὠραῖος στάχυς σιτᾶρι, κριθᾶρι, καλαμπόκι. Καὶ ἓνα σπόρο σπέρνεις – τριακόσους, τετρακόσους παίρνεις. Ὅπως λοιπὸν ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸ σπόρο δύναμι, ἀφοῦ πεθάνη, νὰ βλαστάνη καὶ νὰ γίνεται ἓνα ὠραῖο φυτὸ, ἔτσι καὶ στὸν ἄνθρωπο. Ἀμφιβάλλεις ὅτι θ' ἀναστηθῆς; λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ῥίξε μιὰ ματιὰ στὴ φύσι καὶ θὰ δῆς· κάθε λουλούδι, κάθε δέντρο, κάθε φυτὸ, ὅλα φωνάζουν «Χριστὸς ἀνέστη». Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας εἶνε τὸ μεγάλο γεγονὸς, τὸ ὁποῖο μαρτυροῦν ὄχι μόνο οἱ Γραφές, ὄχι μόνο οἱ ἀπόστολοι, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη ἡ φύσις.

Μετά την ανάστασί του ὁ Χριστὸς ἔμεινε στὴ γῆ σαράντα ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐμφανιζόταν στοὺς μαθητὰς του, ποὺ τὸν ἔβλεπαν καὶ συναναστρέφονταν μαζί του. Στὶς σαράντα μέρες, ὅπως εἶπε σήμερα ὁ ἀπόστολος, τοὺς κάλεσε στὸ Ὅρος τῶν ἔλαιων (Πράξ. 1,12), κ' ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές. Τέλος τοὺς εὐλόγησε καὶ τότε ἔγινε τὸ θαῦμα. Καθὼς κουβέντιαζε μαζί τους καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ νὰ μείνουν ἐκεῖ ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ποὺ θὰ τοὺς δώσῃ θεῖα δύναμι, καθὼς μιλοῦσε καὶ τοὺς εὐλογοῦσε, **τὰ πόδια του ἄρχισαν νὰ μὴν πατοῦν πλέον τὴ γῆ**. Σηκώθηκε ψηλά.

—Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό;

Σὰς ἐρωτῶ· εἶδατε ἀετό; Πετᾶει ψηλά. Ποιὸς ἔδωσε αὐτῇ τὴ δύναμι στὸν ἀετὸ καὶ σ' ὅλα τὰ πουλιὰ νὰ πετᾶνε; Ἀλλὰ κι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν εἶνε πουλι καὶ δὲν ἔχει φτεροῦγες, ἐν τούτοις πετᾶει. Ἄν λοιπὸν τὰ πουλιὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ λογικὸ ποὺ τοῦ ὄδωσε ὁ Θεὸς κατῶρθωσε νὰ νικήσῃ τὸν ἀετὸ καὶ πετᾶῖ ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἀετὸ μὲ τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸ διαστημόπλοιο καὶ φτάνῃ μέχρι τὸ διάστημα, ὁ Χριστὸς ποὺ εἶνε Θεός, αὐτὸς ποὺ τὰ δημιουργεῖ ὅλα αὐτά, δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ὑψώνεται στὸν οὐρανό;

Καθὼς λοιπὸν ὑψωνόταν, **οἱ μαθηταὶ κοίταξαν κατάπληκτοι**. Καθὼς ἀπομακρυνόταν φαινόταν πλέον σὰν ἓνα στίγμα στὰ ὕψη. Κι αὐτοὶ ἀποροῦσαν καὶ ἐξίσταντο. Γι' αὐτὸ οἱ ἄγγελοι εἶπαν· Τὸν βλέπετε ποὺ ἀνεβαίνει τώρα στὸν οὐρανό; Ἔτσι θὰ ξανάρθῃ...

Θὰ ξανάρθῃ πράγματι καὶ τότε οὐαὶ κι ἀλλοίμονο!... Ἡ πίστι αὐτῇ ἔχει ἀτονήσει. Γι' αὐτὸ σὰς εἶπα ὅτι δυσκολεύομαι νὰ μιλήσω γι' αὐτὰ τὰ μεγάλα πράγματα σήμερα· ποιὸς θὰ καταλάβῃ; Δὲν μάθαμε τὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, τὰ εὐλογημένα χρόνια, στὸν Πόντο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία ἢ γιὰ ἐπαιρνε στὰ γόνατά της τὸν ἐγγονό της καὶ τὸν δίδασκε τὴ θρησκεία. Τώρα ποιά γιὰ τὸ κάνει αὐτό; Τώρα φαῖ μόνο καὶ τηλεόρασι, τίποτε ἄλλο.

Θὰ ἔρθῃ πάλι ὁ Χριστός. Αὐτὸς ποὺ ἔπαθε, σταυρώθηκε καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς, αὐτὸς θὰ ἔρθῃ. **Εἶνε βέβαιο**. Ὅσο εἴστε βέβαιοι ὅτι αὔριο ξημερώνει Παρασκευή, τόσο βέβαιοι νὰ εἴστε ὅτι θὰ ἔρθῃ πάλι ὁ Κύριος «κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς» (Σύμβ. πίστ. 7).

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ σᾶς πῶ σήμερα, ἀγαπητοί μου, γιὰ τὶς δύο μεγάλες αὐτὲς ἐορτές,

ἀνάστασι καὶ ἀνάληψι τοῦ Κυρίου, ποὺ συνδέονται μεταξύ τους.

Πρέπει τώρα νὰ σᾶς πῶ καὶ **μιὰ πικρὴ ἀλήθεια** καὶ μὴ σᾶς κακοφανῇ. Οἱ προηγούμενες γενεές, τῶν πατέρων καὶ τῶν παπποῦδων μας, κράτησαν τὴν πίστι στὸ Χριστὸ καὶ ἔζησαν μὲ περισσότερο φόβο Θεοῦ. Ἡ σημερινὴ γενεὰ ἄλλαξε, διαφέρει πάρα πολύ. Ἄν σηκώνονταν ἀπὸ τὸν τάφο οἱ πρόγονοί σας, τί λέτε, θὰ σᾶς ἀναγνώριζαν γιὰ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια τους; Ἀμφιβάλλω. Θὰ σᾶς τὸ πῶ ὡμὰ καὶ συγγνώμη γιὰ τὴ λαϊκὴ ἔκφρασι· **μπασταρδέψατε!** Σὰς τὰ λέει αὐτὰ ὁ Αὐγουστίνος, ποὺ δὲν ξέρει ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας. Δὲν ἔχετε πλέον τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν ἐκεῖνοι. Αὐτὰ ποὺ χαρακτηρίζουν ἓνα λαὸ δὲν εἶνε τὰ τραγούδια, οἱ χοροί, οἱ διασκεδάσεις. Ἐκεῖνοι εἶχαν ἠθος, πίστι, αἰώνιες ἀξίες, εἶχαν θρησκεία ζωντανή. Σὰς ἐρωτῶ, τί ἔμεινε σήμερα ἀπὸ αὐτά;

Θυμᾶμαι ὅτι στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, μέσα σ' ἓνα σιδηρόδρομο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, συναντήθηκα μὲ μιὰ γριούλα σεμνή, ντυμένη σὰν τὴν Παναγιά. Ἀνοίξαμε συζήτησι. —Πῶς βλέπετε τὰ πράγματα; λέω. —Νά, δὲ βλέπετε τί γίνεται; Ἀνέβηκαν στὰ βουνὰ· ἄθεοι καὶ ἄπιστοι ζητοῦν νὰ καταστρέψουν τὴ θρησκεία μας. —Ἐσὺ δὲν συμφωνεῖς; ῥίχνουν νέες ιδέες, ὑπόσχονται ὅτι θὰ φέρουν τὸν παράδεισο στὴ γῆ· δὲν σ' ἀρέσει ἐσένα αὐτό; —Δὲν εἶμαι μαζί τους ἐγώ. —Γιατί; —Γιατὶ ἔχω πατέρα, ἀδελφούς καὶ συγγενεῖς ποὺ τοὺς ἔσφαξαν οἱ Τοῦρκοι, καμμιά δεκαριά—μοῦ τοὺς μετροῦσε κ' ἔκλαιγε—, καὶ τώρα ἐγὼ τί περιμένω; περιμένω νὰ πάω στὸν ἄλλο κόσμo· κι ὅταν πάω ἐκεῖ, μὲ περιμένουν τ' ἀδέρφια μου, ὁ πατέρας μου, ἡ μάνα μου, νὰ μοῦ ποῦν· Καλῶς τὴν κορούλα μας, καλῶς τὴν κορούλα μας· ὅπως πιστεύαμε ἐμεῖς, ἔτσι **ἔμεινες πιστὴ κ' ἐσὺ!**...

Ἄκοῦτε τί εἶπε; Ποῦ εἶνε τώρα αὐτὴ ἢ πίστι! Ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὴ γῆ κι ἀνέβηκε πάλι στοὺς οὐρανοὺς γιὰ **νὰ κἀνῃ τὴ γῆ παράδεισο**. Καὶ ὅμως πολλοὶ ζοῦν ἀκόμα σὲ μιὰ κόλασι ἐξ αἰτίας τῆς διαφθορᾶς τῶν καρδιῶν. Λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸν τόπο κανένας ἄπιστος, κανένας βλάστημος, κανένας ἀνεκκλησίαστος, κανένας ἀνεξομολόγητος, κανένας χωρισμένος, κανένα διαζύγιο. «*Οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω*» (Ματθ. 19,6. Μάρκ. 10,9. Ἀκολ. Γάμου). **Δεῖτε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ.**

Ταῦτα εἶχα νὰ πῶ, καὶ εὐχομαι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**